

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **EVROPA 2, spol. s r. o.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, 120 00 Praha 2, IČ: 15891283, zastoupen JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem, se sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, sp. zn./Ident.: 2014/147/FOL/EVR, č. j. FOL/3871/2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 21. 10. 2014, sp. zn./Ident.: 2014/147/FOL/EVR, č. j. FOL/3871/2014, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ladislava Břeského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2014, sp. zn./Ident.: 2014/147/FOL/EVR, č. j. FOL/3871/2014, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč pro porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 10. 2013 odvysílal v čase od 08:45:38 hodin do 08:49:55 hodin na programu EVROPA 2 pořad „Ranní show Evropy 2“, v jehož rámci byl propagován internetový obchod (značka) T.

M. Lewin (obchod byl opakovaně zmiňován s podrobně popsányými službami a produkty), přičemž tato propagace měla charakter skrytého obchodního sdělení.

Žalobce v žalobě jako první žalobní bod namítl, že pokuta byla uložena po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty stanovené v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání. Co se týče počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty, odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 As 15/2011 - 73, a uvedl, že ze zápisu z 21. zasedání žalované konaného dne 19. 11. 2013 vyplývá, že žalovaná zahájila s žalobcem dne 19. 11. 2013 správní řízení pro týž skutek, za který byla žalobci uložena pokuta dle napadeného rozhodnutí, a to z důvodu možného porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání, neboť obchodní sdělení údajně nebylo zřetelně odděleno od ostatní části pořadu Ranní show Evropy 2. Ze zápisu z 3. zasedání žalované konaného dne 4. 2. 2014 pak plyne, že žalovaná výše uvedené správní řízení zastavila a současně zahájila nové správní řízení v souvislosti s předmětným skutkem opět z důvodu možného porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) vysílacího zákona, neboť propagace internetového obchodu v rámci pořadu Ranní show Evropy 2 měla mít charakter skrytého obchodního sdělení. Žalobce má za to, že se žalovaná dozvěděla o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení již před datem 19. 11. 2013, kdy zahájila s žalobcem první správní řízení, a to nejpozději dne 8. 11. 2013, kdy byla žalovanou vypracována analýza vysílání programu EVROPY 2. Subjektivní prekluzivní lhůta tak uběhla nejpozději dne 8. 11. 2014, tedy dříve než žalovaná doručila napadené rozhodnutí žalobci.

Pokud jde o věc samu, žalobce v rámci druhého žalobního bodu namítl, že předmětnou reklamu – propagaci internetového obchodu - od ostatního vysílání pořadu Ranní show Evropy 2 oddělil zvukovým reklamním předělem, tzv. jinglem, který standardně používá a který upozorňuje veřejnost na vysílání reklamy, a to jak před započatím vysílání předmětné reklamy, tak i po jeho ukončení, tedy před dalším navazujícím pokračováním vysílání pořadu Ranní show Evropy 2. Reklama byla tudíž jasně a v souladu s vysílacím zákonem oddělena od ostatní části vysílání. Prezence internetového obchodu tak nebyla způsobila uvést veřejnost v omyl co do své povahy reklamy. Z toho důvodu dle názoru žalobce nebyly kumulativně splněny všechny znaky skrytého obchodního sdělení definované rozsudkem Nejvyššího správního soudu citovaného žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jestliže žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentovala tím, že oddělení prezence internetového obchodu žalobcem standardně používaným jinglem nelze považovat za zřetelné zvukové oddělení, pokud reklama zazní v rámci běžného rozhovoru moderátorů, měla na tuto skutečnost podle názoru žalobce nejdříve upozornit. Žalobce poukázal na to, že žalovaná v minulosti prověřovala vysílání programu EVROPY 2 a neshledala žádné pochybení. Ve vysílání programu EVROPY 2, které žalovaná prověřovala, byl přitom užit zvukový reklamní předěl, který žalobce standardně užívá, a který byl užit i k oddělení prezence internetového obchodu v pořadu Ranní show Evropy 2. Pokud žalovaná nyní tvrdí, že takové zvukové oddělení obchodního sdělení je v tomto případě, tj. v situaci, kdy obchodní sdělení zaznělo v rámci běžného rozhovoru moderátorů, nedostačující, pak žalobce vzhledem k absenci jakéhokoliv upozornění ze strany žalované v tomto smyslu neměl žádné vodítko, podle kterého by mohl vyhodnotit, zda tímto porušuje vysílací zákon. Žalobce má proto za to, že nebyl splněn nezbytný předpoklad pro vydání napadeného rozhodnutí, resp. nezbytný předpoklad pro uložení sankce, a to předpoklad ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání spočívající v povinnosti žalované nejprve upozornit žalobce na porušování povinností stanovených vysílacím zákonem nebo podmínek udělené licence a teprve, nedojde-li ve stanovené přiměřené lhůtě ke zjednání nápravy, přistoupit k uložení sankce.

Konečně pak žalobce brojil též proti výši uložené pokuty, neboť považoval rozhodnutí žalované v části týkající se výše uložené pokuty za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Poukázal přitom na ustanovení § 61 odst. 3 zákona o vysílání, a dovodil, že rozhodujícími kritérii pro stanovení výše pokuty jsou závažnost věci a míra zavinění. K ostatním kritériím (rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy) se má jen přihlídnout. Pokud jde o kritérium závažnosti, žalobce namítl, že žalovaná vyhodnotila jednání žalobce jako „středně závažné“, aniž blíže vysvětlila, jak k tomuto závěru dospěla. Žalovaná přitom nevzala v úvahu, že prezentace internetového obchodu byla oddělena zvukovým reklamním předělem, který žalobce standardně užívá při oddělování reklamy od ostatního vysílání. Pokud jde o míru zavinění, i toto druhé kritérium žalovaná vyhodnotila dle názoru žalobce nedostatečně a chybně, neboť zohlednila pouze to, že je žalobce odpovědný za celý obsah vysílání a je na rozhodnutí žalobce zajistit pořad tak, aby nedošlo k porušení povinností stanovených vysílacím zákonem. Z tohoto obecného konstatování však nevyvodila jakékoliv závěry. Naproti tomu je žalobce názoru, že žalovaná opomněla vzít při hodnocení tohoto kritéria v úvahu to, že žalobce byl v dobré víře, že prezentace internetového obchodu není způsobilá posluchače uvést v omyl co do své povahy reklamy, neboť byla žalobcem oddělena od ostatního vysílání standardně používaným jinglem, přičemž si žalobce nemohl být vědom odlišné posuzovací praxe žalované. Rozsah, typ, dosah závadného vysílání a výše případného finančního prospěchu, povaha vysílaného programu, postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy jako doplňková kritéria nebyla podle žalobce zhodnocena v podstatě vůbec, neboť žalovaná velmi obecně konstatovala, že program EVROPA 2 je programem hudebním, který je určen pro posluchače nižší věkové skupiny, zahrnujícím pravidelné zpravodajské vstupy a informační a kulturní rubriky, s vysokým podílem poslechovosti zejména ve větších městech a v cílové skupině a lze jej označit za populární rozhlasový program, avšak nevysvětlila, k jakým závěrům na základě těchto údajů dospěla.

Žalobce s ohledem na vymezené žalobní body navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla k prvnímu žalobnímu bodu, že žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky č. j. 6 As 15/2011-73 ze dne 27. 7. 2011, není případný, neboť v dotyčném judikátu Nejvyšší správní soud řešil otázku počátku běhu jednorocní subjektivní lhůty v jiných souvislostech. Zabýval se otázkou, zda lhůta počíná běžet i v případě, že se správní úřad sice dozvěděl o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení ohledně protiprávnosti určitého chování, avšak nebyl schopen bezpečně identifikovat pachatele protiprávního jednání. V nyní posuzované věci podle žalované začala subjektivní lhůta běžet až později, totiž až ve chvíli, kdy žalovaná dospěla k závěru, že se nejedná o případ neoddělené reklamy. Skutečnost, že při odvysílání dotyčného obchodního sdělení nedošlo k situaci, že by obchodní sdělení nebylo oddělené od ostatních částí vysílání, je přitom skutkovou okolností nutnou k tomu, aby žalovaná vyhodnotila odvysílání obchodního sdělení jako porušení povinnosti provozovatele zařazovat do vysílání skrytá obchodní sdělení, neboť se jedná o dvě různé skutkové podstaty, které se navzájem vylučují. O zastavení řízení pro možné porušení povinnosti zřetelně oddělit obchodní sdělení od ostatních částí vysílání rozhodla žalovaná současně se zahájením řízení pro možné porušení povinnosti zařazovat do vysílání skrytá obchodní sdělení, tj. dne 4. 2. 2014.

Pokud jde o námitku týkající se věcného posouzení vytýkaného skutku, žalovaná odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že skutečnost, že prezentace byla způsobila uvést veřejnost v omyl co do své povahy reklamy, vyplývá především z těchto okolností:

- prezentace měla formu dialogu mezi moderátory této rozhlasové stanice;
- dialog při obchodním sdělení byl veden mezi týmiž moderátory, kteří spolu vedli dialog i během pořadu, do něhož bylo obchodní sdělení vloženo (před odvysíláním obchodního sdělení i po něm);
- dialog moderátorů při obchodním sdělení byl veden obdobným tónem jako pořad, do něhož bylo obchodní sdělení vloženo, je také použita obdobná zvuková kulisa rozhovoru. Provozovatel sice formálně oddělil obchodní sdělení zvukovými jingly, přesto bylo obchodní sdělení způsobilo uvést posluchače v omyl co do povahy prezentace, neboť oddělení obchodního sdělení od ostatních částí programu nebylo natolik zřetelné, aby i posluchači, který sleduje vysílání žalobce poprvé, bylo zcela zřejmé, že se jedná o reklamu. Krátký jingle pro oznámení o obchodním sdělení sice ve vysílání zazněl, avšak po něm následoval podstatně delší standardní hudební podkres používaný v pořadu Ranní show Evropy 2 při běžných vstupech moderátorů a do tohoto podkresu pak vstoupil moderátor Mareš svým vstupem „Dobré ráno, přátelé, je tři čtvrté na devět,...“ Stejně nejednoznačný je také konec obchodního sdělení; sice zde došlo k použití jinglu používaného provozovatelem pro oznámení ukončení obchodního sdělení, avšak po něm moderátoři plynule pokračovali v konverzaci za stejného hudebního podkresu, ve kterém zazněl daný jingle, a i po závěrečném jinglu je jmenována propagovaná značka, když moderátor Hezucký řekl „O poukázku v hodnotě 5000 korun ... v internetovém obchodě T. M. Lewin.cz.“ jako odpověď na otázku moderátora Mareše, o co se hrálo.

Pokud žalobce namítal, že nebyl splněn nezbytný předpoklad pro uložení sankce spočívající v povinnosti žalované nejprve upozornit žalobce na porušování povinností stanovených zákonem o vysílání, žalovaná uvedla, že tento předpoklad byl beze zbytku naplněn, protože za obdobné porušení zákona (vysílání skrytých obchodních sdělení) byl žalobce již v minulosti opakovaně sankcionován – tyto případy jsou konkrétně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce byl za obdobný případ již v minulosti pokutován, nelze přisvědčit názoru žalobce o jeho dobré víře, že prezentace nemůže veřejnost uvést v omyl co do její povahy obchodního sdělení.

Pokud jde o stanovení výše pokuty, žalovaná uvedla, že vycházela ze zákonných kritérií a jednotlivé skutečnosti, ze kterých při stanovení výše pokuty vycházela, uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci byly v minulosti uloženy pokuty za vysílání skrytých obchodních sdělení ve výši 25 000 Kč, 25 000 Kč a 100 000 Kč, a program žalobce, na kterém bylo odvysíláno předmětné obchodní sdělení, měl v dotyčném období (od 1. 7. 2013 do 17. 12. 2013) průměrnou denní poslechovost 950 tisíc posluchačů. Z těchto důvodů má žalovaná za to, že výše pokuty byla v napadeném rozhodnutí stanovena v adekvátní výši.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti:

Ze zápisu z 21. zasedání žalované ve dnech 19. a 20. 11. 2013 vyplývá, že se žalovaná na tomto zasedání seznámila s analýzou kontinuálního úseku vysílání žalobce ze dne 23. 10. 2013 a na základě toho rozhodla o zahájení řízení pro možné porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání. Přílohou tohoto zápisu byla analýza kontinuálního úseku vysílání označená datem 8. 11. 2013 a záznam vysílání provedený rovněž 8. 11. 2013 (datace těchto podkladů vyplývá ze seznamu příloh na straně 2 zápisu z jednání žalované). V této analýze

vypracované Odborem rozhlasového vysílání a licenci Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se přitom konstatuje, že byla provedena kontrola předmětného úseku vysílání na základě stížnosti na možnou skrytou reklamu v označeném úseku vysílání. Analýza obsahuje kompletní přepis daného úseku vysílání a jeho předběžné právní posouzení, z něhož vyplývá závěr o možném porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání, a to z důvodu, že obchodní sdělení nebylo zřetelně odděleno od ostatní části pořadu.

Ze zápisu ze zasedání žalované ve dnech 4. a 5. 2. 2014 vyplývá, že žalovaná zastavila řízení zahájené dne 19. 11. 2013, nicméně téhož dne zahájila řízení rovněž pro možné porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání, vycházela přitom ze stejného úseku vysílání žalobce a toliko konstatovala, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna tím, že propagace obchodu měla charakter skrytého obchodního sdělení (opustila tedy předchozí závěr o tom, že reklamní sdělení nebylo od ostatního vysílání zřetelně odděleno).

Rozhodnutí o uložení pokuty bylo žalovanou přijato na zasedání dne 21. 10. 2014, vyhotoveno bylo dne 13. 11. 2014, žalobci bylo doručeno dne 17. 11. 2014.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to bez nařízení jednání za podmínek ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Městský soud v Praze totiž shledal důvodnou námitku žalobce směřující k prekluzi práva uložit za vytýkané porušení zákona pokutu.

Podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání platí, že pokutu Rada pro rozhlasové a televizní vysílání uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

Pokud jde o běh subjektivní jednorocní lhůty pro uložení pokuty, Městský soud v Praze poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 – 108, podle něhož za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání je třeba považovat již pouhou vědomost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je proto rozhodující, kdy se do dispoziční sféry Rady pro rozhlasové a televizní vysílání dostane informace o možném porušení citovaného zákona. Za takovou informaci je třeba přitom považovat již i jen podnět diváka, který obsahuje dostatečné údaje o pořadu, jehož odvysíláním měl provozovatel vysílání porušit citovaný zákon (vysílací čas, program, na kterém byl odvysílán, poukaz na konkrétní vytýkané jevy).

Tento závěr Nejvyššího správního soudu ostatně odpovídá i předchozí judikatuře. Lze tak poukázat např. na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115, jehož právní větou II. bylo stanoveno, že „správní orgán se dozví o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách), dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.“ Tato věta svým obsahem odpovídá i právnímu názoru vyslovenému v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09. V tomto nálezu se Ústavní soud zabýval během subjektivní prekluzivní

lhůty stanovené v ust. § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do 25. 1. 2006 (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), který byl obsahově obdobný nyní posuzovanému ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání. Na argumentaci Ústavního soudu odkázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, přičemž své závěry vyjádřil v právní větě: „Počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“

Podstatným okamžikem z hlediska počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání je tedy okamžik „vědomosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení“, a to ve smyslu, že skutkové okolnosti nasvědčují možnému porušení zákona jako takového. Jinak řečeno, počátek běhu této lhůty Nejvyšší správní soud nespojuje s posouzením spočívajícím v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci (včetně právní kvalifikace), ale s možností takové předběžné vyhodnocení provést.

Podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud nedodrží povinnosti stanovené pro obchodní sdělení a skrytá obchodní sdělení. Žalobci bylo přitom vytýkáno porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání, podle něhož provozovatelé vysílání nesmějí zařazovat do vysílání skrytá obchodní sdělení. Skryté obchodní sdělení ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání pak bylo judikaturou definováno jako 1) prezentace v pořadu, který nemá charakter reklamy, sledující reklamní cíl, 2) reklamní cíl je sledován záměrně a 3) prezentace je způsobilá uvést veřejnost co do své povahy v omyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. 3. 2010, čj. 6 As 47/2009-49). Tyto základní charakteristiky skrytého obchodního sdělení přitom vyplývají již ze samotné povahy daného vysílaného pořadu. Základní okruh skutkových okolností, jež mohou nasvědčovat tomu, že bylo odvysíláno skryté obchodní sdělení, je tedy seznatelný již ze samotného pořadu. Vědomost žalované o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, v tom smyslu, že mohlo dojít k porušení ustanovení § 48 odst. 1 písm. h) zákona o vysílání, je tedy dána nejpozději okamžikem, kdy se do její dispozice dostane dostatečně vypovídající informace o obsahu daného vysílání. Nelze v žádném případě souhlasit s názorem žalované, že by tímto okamžikem snad měl být až okamžik precizování právní kvalifikace či skutkové věty. Pokud žalovaná poukázala na to, že teprve při zasedání dne 4. 2. 2014 nabyla vědomost o tom, že při odvysílání dotyčného obchodního sdělení nedošlo k situaci, že by obchodní sdělení nebylo oddělené od ostatních částí vysílání, ale že prezentace byla způsobilá uvést veřejnost co do své povahy v omyl, nejde o nabytí vědomosti o základních skutkových okolnostech, ale o jejich odlišné předběžné hodnocení. Skutkové okolnosti, z nichž toto hodnocení vycházelo, zůstávaly stále tytéž – šlo o obsah vysílání žalobce dne 23. 10. 2013 v čase od 08:45:38 hod do 08:49:55 hodin. Okamžik rozhodný pro počátek běhu prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání je tak třeba v posuzované věci klást nejpozději do okamžiku, kdy se do dispoziční sféry žalované dostal záznam vysílaného pořadu. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu, žalovaná (resp. její úřad jako orgán žalované podle § 11 odst. 2 zákona o vysílání) na základě stížnosti z řad veřejnosti záznam pořadu sama obstarala dne 8. 11. 2013 a téhož dne byla vypracována dokonce analýza vysílání obsahující již předběžné hodnocení z hlediska možného porušení zákona. Již tato skutečnost svědčí o tom, že nejpozději k tomuto okamžiku byly žalované známy základní skutkové okolnosti potřebné k předběžnému právnímu hodnocení věci, tedy že se žalovaná „dozvěděla o porušení povinnosti“.

Pokud tedy lze počátek běhu prekluzivní lhůty podle ustanovení § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání v posuzované věci situovat k 8. 11. 2013, lhůta pro uložení pokuty za správní delikt uplynula dnem 8. 11. 2014. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, pod "uložením pokuty" je nutno přitom chápat teprve skutečný, materiální zásah do právní sféry porušitele práva. Ten nastává až nabytím právní moci příslušného rozhodnutí, v posuzované věci tedy dnem 17. 11. 2014. Za těchto okolností tak lze dospět k závěru, že pokuta byla žalobci uložena až po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona o vysílání.

K prekluzi odpovědnosti za správní delikt musí soud při přezkumu napadeného správního aktu přihlídnout i bez návrhu. Tento závěr byl opakovaně vysloven jak Ústavním soudem, který v nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, konstatoval, že otázku prekluze práva považuje za problematiku natolik významnou, že by se jí měly správní soudy důkladně zabývat, a posléze v nálezu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09, a v nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a sp. zn. I. ÚS 948/09 pak dodal, že otázku prekluze zkoumá správní soud (včetně Nejvyššího správního soudu) z úřední povinnosti. Pokud jde o Nejvyšší správní soud, ten zásadu oficiality zkoumání prekluze práva potrestat za veřejnoprávní delikt uplatnil výslovně například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 5 As 73/2008 – 17, opakovaně pak v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134.

Vzhledem k tomu, že procesním důsledkem zániku odpovědnosti je, že správní orgán nemůže řízení o deliktu zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, kdy okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2010, č. j. 11 Ca 351/2009-78), Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

S ohledem na to, že soud shledal důvodnou námitku prekluze odpovědnosti žalobce za správní delikt, soud se již pro nadbytečnost nezabýval ostatními žalobními námitkami.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 60 odst. 7 s.ř.s. – žalobce byl ve věci plně úspěšný, má proto proti žalované právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení. Zástupce žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a jedno písemné podání ve věci samé v podobě žaloby). Za tyto úkony právní služby mu náleží odměna podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 7 téže vyhlášky po 3100 Kč, celkem tedy 6200 Kč. Zároveň náleží zástupci žalobce paušální náhrada hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Vzhledem k tomu, že je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, soud zvýšil přiznanou odměnu o částku této daně podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tak přiznal na náhradě nákladů řízení soud částku 11 228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. května 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová